

Ö

SARA BERGMARK ELFGREN

Ö

ALBERT BONNIERS FÖRLAG

TIDIGARE UTGIVNING I URVAL (PÅ ANNAT FÖRLAG):

Grim 2021

Norra Latin 2017

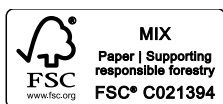
Engelsforstrilogin (med Mats Strandberg):

Nyckeln 2013

Eld 2012

Cirkeln 2011

Mer info: sarabelfgren.com

www.albertbonniersforlag.se

ISBN 978-91-0-017872-7

© Sara Bergmark Elfgren, 2024

Enligt avtal med Grand Agency AB

OMSLAG Sara R Acedo

TRYCK ScandBook, EU 2024

The night is darkening round me
The wild winds coldly blow
But a tyrant spell has bound me
And I cannot cannot go

The giant trees are bending
Their bare boughs weighed with snow
And the storm is fast descending
And yet I cannot go

Clouds beyond clouds above me
Wastes beyond wastes below
But nothing drear can move me
I will not cannot go

Emily Brontë

Stormen rasade omkring mig där jag stod på öns högsta punkt. Jag höll mig fast i trädet, mina armar kramade om stammen. Våt bark pressade mot min kind. Den krokiga tallen på klippan där vi hade suttit så många gånger när vi var unga, Nia och jag.

Nia, min Nia, hur blev det så här?

Vinden slet i mitt hår, i mina fuktiga kläder, men jag frös inte längre. Det var som om en hemlig värme strålade från stammen. Lampan som hade installerats vid trädets fot lyste upp en del av ravinen nedanför mig. Resten av vyn låg dold i mörker, men jag kunde höra dånet från vågorna som vräkte sig mot ön. Jag kunde höra hur tallkronan knakade och vred sig i vindens våld, jag kunde känna stammens skälvningar. Kåda och blod klibbade mot mitt ansikte. Min kropp öm-made och värkte, det sved i mina sår.

En röst i vinden.

En röst nedanför mig, på botten av ravinen. Jag tittade dit, fast jag inte ville. Såg en ficklampas sken spela över de vassa stenarna på marken. Ljuskäglan träffade kroppen som låg där, lika orörlig som stenarna.

Jag öppnade munnen, och vinden tog mitt skrik.

KAPITEL 1

Jag hade inte hört från min syster på över ett år när hon plötsligt skickade ett meddelande.

Det var en eftermiddag i augusti och jag hade just avslutat dagens sista lektion. Fönstren i bildsalen stod på vid gavel. Så här års vräkte solen in på eftermiddagarna och rummet blev plågsamt varmt. Barnskratt från lekplatsen vid den närliggande F-6-skolan letade sig in, en buss stannade med ett pysande vid hållplatsen. Högljudda tonårsskrik hördes, springande steg över skolgårdens asfalt: *Skynda dig för fan!*

Jag drog med en fuktig trasa över de nötta bänkarna och försökte hålla tillbaka tårarna. Sedan Juan lämnade mig hade gråten varit min ständiga följeslagare. För det mesta somnade jag med den, och det hände att jag vaknade av mina egna snyftningar. Arbetsdagen inledde jag med att låsa in mig på toaletten och visualisera hur jag tryckte ner sorgen djupt inom mig. Det hjälpte, åtminstone så länge eleverna krävde min uppmärksamhet. Så fort jag blev ensam ville gråten fram igen.

Jag sköljde trasan i den färgfläckiga diskhon och hängde den på kranen. Travar av färgpuckar, penslar i burkar. Eleverna slarvade alltid när de skulle rengöra dem. Jag torkade mina fuktiga händer på jeansen. Solljuset träffade den fransiga affischen med Goyas lille rödklädde pojke som en

tidigare bildlärare hade lämnat efter sig. På torkhyllan låg mina niondeklassares tolkningar av temat ”pånyttfödelse”. Där fanns allt från zombier till bebisar, och en fågel Fenix som reste sig ur lågorna. Salma, som hade målat den, var en av mina favoritelever, nyfiken och begåvad. Fågeln fjädrar smälte samman med elden.

Ett plötsligt tryck över bröstet. Jag behövde inte ens tänka på Juan för att smärtan skulle komma. Den råa saknaden lurade ständigt i min kropp och krävde varken minnen, bilder eller ord för att bryta fram. Så fort jag cyklat hem skulle jag tillåta mig att grina ohämmat. Sedan skulle jag laga en bedrövlig middag och bedöva mig med jobb. Om jag hade tur skulle jag somna av utmattning, men troligtvis skulle jag ligga och vrida mig i timmar. Eller, ännu värre, vakna alldeles för tidigt, för trött för att orka gå upp, för uppvarvad för att sova vidare. Djuret ångest hoprullat mot bröstet, vassa klor som borrar sig in, tankarna som snurrade: *Det här är mitt liv nu, jag är helt ensam, jag borde gå till vårdcentralen, Catta fick Lergigan utskrivet för att sova bättre när hon separerade, jag borde gå tillbaka till min terapeut, jag kanske behöver antidepressiva igen, jag måste beställa mer akrylfärg, jag borde gjort det för en vecka sedan, jag borde röra på mig mer, jag borde äta bättre, jag borde sova bättre, jag borde dricka mindre, jag kommer bli utbränd och utförsäkrad, ensam och utförsäkrad, ensam, ensam, ensam, det här är mitt liv nu, det här är mitt liv.*

Dörren till bildsalen öppnades, och jag hann precis ordna mitt ansikte innan en flicka kom in. En av eleverna i min nya mentorsklass. Långt blont hår och ett näpet utseende.

”Hej”, mumlade hon.

”Hej”, svarade jag med ett påklistrat vuxenleende. ”Vad har du på hjärtat?”

Jag försökte komma ihåg vad hon hette. Vanligtvis brukade jag snabbt lära mig mentorselevernas namn, till min medmentor Cattas stora avund. Den här terminsstarten hade jag famlat, och nu var det helt tomt i huvudet. Med ens blev jag osäker på om den här flickan ens var en av mina elever. Det hjälpte inte att skolans ungdomar lika gärna skulle kunna bära uniform. När man blickade ut över ljushallen på rasterna var kläderna desamma, färgerna desamma: grått, mörkblått, jeansblått. Killarna hade likadana frisyrer, tjejerna likadan sminkning och identiska hårsvall. Men jag brukade vara bra på att lägga märke till deras individualitet. Kanske hade jag tappat den förmågan nu, kanske var den borta för alltid.

”Jag glömde en sak”, sa flickan. ”Jag skulle bara kolla om den var här.”

Hon lät blicken glida över klassrummet. Det var tydligt att ”saken” var ett svepskäl. Hon ville prata med mig om något, men hennes mod räckte inte riktigt. Hon hoppades nog att jag skulle fråga hur det var fatt. I vanliga fall skulle jag ha gjort just det, men nu var jag upptagen av att försöka komma på vad hon hette. *Ella, Elin, Ellen, Ebba, Tilda, Tuva, Tova, Tyra?* Jag behövde förstås inte veta hennes namn för att prata med henne, namnet var inte viktigt just nu, men jag var helt låst och fick inte fram ett ord, fast jag märkte hur illa till mods hon blev av min tystnad.

”Den är nog någon annanstans”, sa hon, smet ut i korridoren och drog igen dörren efter sig.

Ögonblicket var förbi, och jag förbannade min egen oförmåga. Nu kom jag ihåg att hon hette Elsa. Hon hade varit en del av ett intensivt tjejgäng under terminens första dagar. Nu insåg jag att jag inte hade sett henne i den konstellationen på

ett tag. Kände hon sig ensam? Jag tänkte att jag måste fånga upp henne vid ett senare tillfälle.

En vindpust for in i rummet och fick papper att fladdra. Jag gick bort till fönstren och stängde dem, ett efter ett.

När jag var i Elsas ålder hade min inre värld tett sig stor och märklig. Jag hade varit övertygad om att ingen annan skulle kunna förstå den, åtminstone ingen vuxen. Många av de unga jag mötte nu hade lätt för att vända sig till vuxna. Jag undrade hur det kändes, att kunna gå till sina föräldrar eller sina lärare med sina problem, att ha en sådan tillit till vuxenvärlden. För mig var min syster Nia den första jag kunde prata med på riktigt.

Nia som inte pratade med mig längre.

Oron och skuldkänslorna började mola i mig. Det var så det var numera. Om jag lyckades släppa saknaden efter Juan dök oron för Nia upp, som om de löste av varandra. En smärta lämnade plats för en annan.

Det var tyst i rummet. Solen gick i moln och jag lade märke till att taklamporna var tända. Jag släckte dem, och var just på väg att lämna bildsalen när telefonen vibrerade i min bakficka.

Ett meddelande. Nias namn på skärmen.

Mitt hjärta rusade, tid och rum suddades ut, jag kastades tillbaka till perioden då jag gick i ständig beredskap på ett nödrop. Vad hade hänt? Behövde hon hjälp? Befann hon sig i fara?

Älskade syster Mirjam, stod det. Som du vet är det snart min födelsedag.

*

Vi fyllde fyrtio det året, min syster och jag.

Min egen födelsedag hade varit min värsta någonsin.

Kvällen före satt Juan och jag i vardagsrummet och öppnade en flaska cava för att skåla ut läsåret och skåla in min fyrtioårsdag. De få arbetsdagar som återstod hade jag bestämt mig för att inte tänka på just då.

Fönstren stod öppna och kvällsluften var behaglig. Jag hade klätt upp mig, som jag alltid gjorde när det var skolavslutning, och jag hade varit noga med att välja vattenfast mascara. Det var en dag då elevernas känslor vibrerade i luften. Sjuorna som hade tagit sig igenom sitt första år på högstadiet. Åttorna som skulle bli störst på skolan efter sommaren. Niorna som skulle säga farväl till den värld som varit deras i tre år, och även på något vis till barndomen. Just niorna gjorde mig alltid särskilt känslsam, att se hur de hade växt och mognat, och nu stod beredda att ta nästa kliv. Vissa puttrade mest på, andra följde en väg som tycktes utstakad sedan länge. Somliga hade gjort en eller flera tvära girar under de tre åren som jag hade följt dem. Det fanns alltid några elever som gjorde mig särskilt rörd och, i den mån jag hade rätt att vara det, stolt. En ung människa vars liv tagit en bättre vändning. Den ensamma som hade fått vänner. Den som mot alla odds kämpat sig till godkänt. Den som haft farligt hög frånvaro ett tag, men lyckats komma tillbaka.

Vissa elever lämnade stora frågetecken efter sig. De som vacklade och vinglade vidare i livet, eller körde alldeles för fort som om de befann sig på en ändlös raksträcka. Det enda jag kunde göra var att hoppas att det inte skulle sluta med isolering, missbruk, fängelse eller en alltför tidig död. De fanns alltid, de där eleverna, och efter ungefär ett decennium

som lärare hade jag fått höra om flera sorgliga slut. Vissa elever visste man att man skulle oroas för under sömnlösa nätter.

Det var just ett sådant barn jag pratade om där jag satt i soffan. Gradvis märkte jag att Juan inte lyssnade. Det var inte likt honom. Han brukade alltid vara intresserad av att höra om "mina" ungdomar. Han hade jobbat som fritidspedagog och fältare, och nu arbetade han som arbetskonsulent för unga som inte gått vidare till gymnasiestudier. Han hade nyligen fått en chefsroll och tröttnade aldrig på att prata om sitt jobb, eller något annat för den delen. Juan var den mest pratsamma av oss, den som alltid ville diskutera. Men nu satt han tyst och frånvarande.

"Hur är det?" sa jag. "Har det hänt något?"

Juan såg på mig. En koltrast satt i den höga björken utanför fönstret och sjöng för full hals. Sången var så påträngande att jag hade svårt att uppfatta vad Juan sa. Han såg konstig ut när hans mun öppnades och stängdes. Sedan tittade han på mig, som om han väntade på ett svar. Hans ögon var rädda och blanka av tårar.

"Förlåt", sa han. "Jag hade inte tänkt att säga det i kväll. Jag hade tänkt vänta till efter din födelsedag. Men jag kunde inte ljuga när du frågade så där."

"Vadå?" sa jag. "Jag fattar inte."

Cava skvätte på mitt bara knä. Juan tog försiktigt glaset ur min darrande hand. Sedan upprepade han det han nyss hade sagt. Denna gång hörde jag varje ord, ord som klöv vår enhet i två:

"Jag är kär i någon annan."

"Va?" sa jag. Det var alldeles tomt i mitt huvud. "Vem?"

"Frida, heter hon. Jag träffade henne på Mackans fyrtio-

årsfest. Sedan sågs vi genom jobbet av en slump, hon jobbar också med ungdomar, fast på soc.”

Han såg oroligt på mig.

”Frida”, sa jag, upprepade namnet, som om det vore ett obegripligt ord. ”Frida. Vem fan är Frida? Varför har du aldrig pratat om henne?”

”Jag har pratat om henne, eller nämnt henne”, sa han. ”Jag vet att jag har gjort det. Men ja . . . Jag har väl mest hållit det för mig själv.”

Jag skrattade till, hårt. Självklart var det så. Juan var usel på att förstå sig. Han hade förstås inte vågat prata om Frida av rädsla för att det skulle märkas hur förälskad han var.

”Du är kär i någon annan”, sa jag. ”Någon som jag inte ens vet vem det är. Fattar du hur sjukt det känns?”

Min röst darrade så att jag knappt kände igen den. Mackan, en av Juans bästa vänner, hade haft sin fest i januari. Jag hade legat hemma med feber den kvällen, hade dragit på mig det som hälften av mina elever haft under jullovet. Medan jag låg där och var sjuk träffade Juan Frida hemma hos Mackan. Han blev kär i henne. Han hade varit kär i henne i ett halvår.

”Du har ljugit för mig”, sa jag, och nu kom tårarna.

”Jag försökte reda ut vad jag egentligen kände.”

”Och prata ihop dig med henne?” Jag snubblade över orden. ”Du ville vara säker på att hon kände samma sak som du innan du pratade med mig, eller hur? Du ville ju inte bränna någon bro i onödan!”

Det var så lätt att vara sarkastisk, jag var den sårade, den kränkta. Det var så frestande att slå tillbaka med alla medel som stod till buds.

”Det var inte så det var”, sa Juan.

”Hur länge har du gått runt och hållit tyst? När började ni prata om det här?”

”Jag minns inte.”

Juan drog med handen över huvudet, över sitt snaggade hår som jag alltid älskat att röra vid.

”Du har känt henne i några månader!” skrek jag. ”Vi har varit ihop i tio år!”

Tårar och snor rann längs mitt ansikte. Juan reste sig, gick bort till fönstren och stängde dem.

”Bra prioritering!” skrek jag. ”Stäng fönstren! Se till att ingen hör!”

”Jag förstår att du är arg”, sa han med sin bästa fältarröst.

”Kör inte ditt jävla lågaffektiva bemötande på mig!” fräste jag.

”Förlåt”, sa han och skakade på huvudet. ”Du har rätt. Förlåt. Du har så klart rätt att vara arg.”

Tack för din tillåtelse, var jag nära att snäsa, men jag svalde orden. Jag hade mina föräldrars smutsiga gräl i bakhuvudet, jag ville inte vara som dem, jag ville vara saklig, försöka förstå. Om jag visade att jag förstod kunde jag kanske vända situationen, vinna tillbaka honom. Det här var en del av livet. Just nu kändes det som undergången, men det fanns par som övervann även sådana här svårigheter. Jag älskade honom. Han hade ju valt att berätta, jag måste ge honom en chans.

”Jag är ledsen, Mirjam”, sa han och satte sig tungt i soffan.

”Jag är ledsen att det blev så här.”

”Hur gick det till?” sa jag och snörvlade. ”Snälla, jag ... Jag är så klart sårad, men jag vill förstå.”

Juan lutade sig fram med huvudet böjt, hans fingrar sam-

manflätade över nacken. Han grät också, såg jag. Då brydde han sig åtminstone.

”Vi kan inte fortsätta”, sa han med kvävd röst.

”Vad menar du?” sa jag, fast jag inte ville höra svaret.

”Du och jag. Vi kan inte fortsätta. Jag är ledsen, Mirjam. Jag älskar dig, men ... Inte på samma sätt.”

”På samma sätt som du älskar henne? Hur kan du älska någon du bara känt i ett halvår?”

Det var förstås en absurd sak att säga. Jag mindes ju hur omedelbart jag blivit förälskad i Juan. Hur jag liksom *visste*.

”Jag måste vara med henne”, kved han.

”Så du vill bara ge upp allt vi har?” sa jag. ”Hela vårt liv? Har du legat med henne?”

Ännu en fråga jag genast ville ta tillbaka.

”Ja”, svarade Juan.

Jag försökte minnas senaste gången vi hade haft sex. Det måste ha varit för några månader sedan. Vi hade ett ganska regelbundet sexliv men vårterminen hade varit ovanligt stressig, och då tappade jag ofta lusten. Nu skulle jag aldrig få vara nära Juan igen, aldrig mer dra honom intill mig, kyssa honom, känna hela hans kropp mot min, hans varma hud, känna hur han blev hård under mig, hans händer, hans läppar, hans skägg mot min kind. Senaste gången vi låg med varandra var den sista. Jag hade inte vetat det då.

”Förlåt, Mirjam. Jag är så ledsen att det blev så här”, snyftade Juan. ”Jag försökte hitta en strategi för hur jag skulle säga det. Det blev fel. Jag fuckade upp allting. Förlåt.”

Jag ställde in allt. Bokade av bordet på den fina restaurangen där vi skulle ha ätit, Juan, min mamma, min bror och jag. Jag skylldes på magsjuka. Juan tog kudde och täcke till soffan i vardagsrummet. Jag var plågsamt klarvaken under

natten, fick bara någon timmes ytlig sömn. När jag gick på toaletten på morgonen låg Juan på rygg i soffan och snarkade lätt. Mobilen låg på soffbordet. Jag kunde koden, vi hade litat fullständigt på varandra. Jag lekte med tanken på att läsa meddelandena som de måste ha skrivit till varandra under natten. Hans rapport om vad som hänt. Hur detaljerad hade redogörelsen varit? Hade han beskrivit min hejdlösa gråt? Säkert inte. Han skulle inte vilja riskera att Frida fick dåligt samvete. *Nu är det gjort*, hade han kanske skrivit. Jag insåg att jag inte ville veta, gick och kissade och lade mig igen. Juan vaknade strax därpå. Kom in och sjöng *Ja må hon leva* och såg olycklig ut. Han sa inte ”grattis”, kände väl att det hade varit för absurt. Frågade om jag ville ha kaffe. Jag nickade stumt. Han hade köpt choklادتårta. *Mirjam 40 år*. Jag tog en tugga men kunde inte svälja, spottade ut i en servett. Sedan grät jag igen. Juan strök mig över ryggen och jag tänkte att jag borde dra mig undan från hans beröring, men jag förmådde det inte. Jag ville ju att han skulle röra vid mig. Det var det enda jag ville. Jag lutade huvudet mot hans axel och drog in doften från hans tröja.

På kvällen gick jag trots allt till den fina restaurangen. Det gick att få plats för en person i baren. Jag satt där och försökte njuta av maten med mobilen framför mig. Gratulationer från bekanta som jag knappt längre mindes vilka de var. Jag tackade dem mekaniskt. Jag kände ingenting. Det var skönt att inte känna någonting. Det var skönt att sitta där, ensam. Jag tänkte: Jag klarar det här, det gör inte lika ont längre.

Jag gick in på Fridas sociala medier. Det hade inte varit svårt att hitta henne via Juans konton. Hon var typen som delade med sig av sitt liv utan att bli självutlämnande. Privat, men på ett opersonligt sätt. Öl på uteserveringar med vänner

som såg ut som att de skulle kunna vara Juans vänner. Spelningar med band som Juan gillade. Högar med böcker som jag skulle vilja läsa. Krukväxter, sticklingar och en kolonilott som gjorde mig djupt avundsjuk. Det störde mig att vi delade intressen. På en bild stod hon med en motorsåg vid ett fällt träd. Juan hade lajkat de flesta av bilderna men här hade han även lämnat en eldemoji som kommentar.

Fridas exsambo dök upp här och var i flödet. Själv hade han ett låst konto med ett par hundra följare. Han hade ett ganska ovanligt namn, och jag tog reda på att han jobbade som tandläkare på en mottagning inne i stan. Han såg intetsägande ut. Juan hade sagt att Frida redan hade pratat med honom och att han snabbt hade flyttat från lägenheten i Bredäng. Den var tydligen hennes. Hur hade sambon reagerat på Fridas beaktelse? Hade han också gråtit? Hade han blivit hatisk, kallat henne hora? Det hoppades jag inte. Jag önskade inte Frida något ont när jag satt på restaurangen och bladdrade i hennes kurerade flöde. Just då kände jag ingen hämndlystnad eller ilska, bara uppgivenhet och självförakt. Jag hade gått runt och trott att allt var bra, att det var Juan och jag, och att det så skulle förbli. Och samtidigt förälskade han sig i Frida. Frida och Juan, Juan och Frida. Jag kunde höra deras gemensamma version av hur de träffades: "Först möttes vi på en fyrtioårsfest och sedan var det så märkligt, för bara några veckor senare sågs vi genom jobbet också."

Det måste varit ödet.

Juan hade sagt det till mig när vi träffades. Jag hade svarat att jag inte trodde på ödet, men jag hade känt likadant, och jag hade sett framför mig hur vi skulle åldras ihop. Vi hade aldrig gjort några stora planer för framtiden, ett litet torp kanske, en längre resa genom Europa. Det hade inte behövts

några planer, för Juan skulle alltid finnas där, det var det som var det väsentliga, han och jag kunde ta livet som det kom.

Desserten serverades, en vacker chokladkreation. Jag fotade den, tänkte lägga upp bilden för att på något sätt manifestera att jag hade ett liv. Sedan kom jag på att min mamma eller bror skulle kunna se den och förstå att jag inte alls var sjuk. Sanningen fick vänta. Jag fick ångest av att tänka på hur hårt mamma säkert skulle döma Juan för hans otrohet. Min bror skulle nog bara bli illa till mods. Det var svårt för oss två att prata känslor. Den enda jag egentligen ville prata med var min syster, Nia. Jag hade övervägt att skriva till henne och berätta, men hon hade inte ens gratulerat mig på födelsedagen. Det gjorde ont, fast det var väntat. Som för att dyka ner i den smärtan öppnade jag våra meddelanden. Eller snarare mina meddelanden, dem som jag hade skickat under det gångna året och som hon hade läst ett efter ett, och underlåtit att besvara. Sedan gick jag in på hennes Instagram, som hon inte hade uppdaterat på flera år. Närbilder på blommor. Träd i motljus. Den stackars taxvalpen Baby. Vreden och oron började bulta i mig, skuldkänslorna hakade i de sårade känslorna. Jag plockade fram det vanliga mantrat: *Hon vet att jag finns här om hon behöver mig. Jag har inte släppt henne men det finns ingenting jag kan göra just nu. Jag kan bara höra av mig med jämna mellanrum och påminna om att jag finns här.*

Jag bläddrade tills jag nådde det första inlägget, en bild på henne och mig, med ett av filtren som var populärt då. Våra ansikten tätt ihop, dragen som liknade varandra, dragen som skilde sig åt, två systrar. Hon blundade och log, jag skrattade med öppen mun. Hennes gyllenblonda hår, mitt rödblonda, "Blondie och Rödspättan" som en bänkalkis

kallat oss en gång när vi var sjutton. Under flera år efteråt undertecknade vi våra brev till varandra med de smeknamnen. Det stod också i bildtexten: "Blondie och Rödspättan på nya äventyr". Jag hade skrivit det, jag hjälpte henne att skapa Instagramkontot. Det var samma kväll som hon berättade att hon var förälskad i Honom. *Om jag bara hade vetat då, fast nej, vad hade det spelat för roll, hon hade aldrig lyssnat på mig även om jag hade kunnat varna henne, hon var för kär, hon var för inställd på att han var rätt för henne.* Jag beställde in ett glas calvados till kaffet, för det kändes som något man kunde göra på sin fyrtioårsdag.

När jag kom hem var Juan inte där. Hans löparskor var borta, han var bara ute och sprang, men tomheten i lägenheten slog mig som en annan, inte "han kommer snart hem"-tomheten, utan en försmak på hur det skulle vara när han inte kom hem alls, när mitt hem inte längre skulle vara hans hem, vårt hem, när allt som varit vårt skulle vara borta. Det var redan borta. Jag föll ihop på soffan och grät.

Under resten av sommarlovet var jag upptagen av att försöka fungera. Att tvinga mig upp ur sängen på morgonen, äta något och försöka låta bli att titta på Juans och Fridas konton. Att lämna den överhettade lägenheten, åtminstone en stund på eftermiddagen fast varje man som ens vagt liknade Juan fick det att hugga till i hjärtat. Och när jag var på väg hem tittade jag av ren reflex mot huset för att se om det lyste i fönstren, om balkongdörren stod öppen, tecken på att han var hemma, tecken som jag aldrig mer skulle se.

I augusti fick jag äntligen gå tillbaka till jobbet. Där väntade det förberedande terminsarbetet med min medmentor och vän Catta, och sedan kom eleverna. De krävde min fulla uppmärksamhet. Under arbetsdagarna fick jag nåden

att glömma mig själv och mina problem, resten av tiden tillbringade jag med gråten. Så såg mitt liv ut när jag stod i bildsalen och fick meddelandet från Nia. Jag hörde hennes röst inom mig medan jag läste.

Älskade syster Mirjam. Som du vet är det snart min födelsedag.
Hon ville att jag skulle komma till ön.